

РЕШЕНИЕ

№ 600

гр. София, 29.01.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 05.10.2012 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Аглика Адамова

ЧЛЕНОВЕ: Наталия Ангелова

Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Цветанка Митакева и при участието на
прокурора С. Димитров, като разглежда дело номер **5001** по описа за **2012**
година докладвано от съдия Боряна Бороджиева, и за да се произнесе взе
предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 – чл.228 от Административно –
процесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл.63, ал.1, изр.2 от Закона за
административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

С Решение от 07.03.2012 г. по н.а.х.д. № 21437/2011 г., Софийски районен съд, НО, 20
състав е отменил Наказателно постановление /НП/ № 22-2202495 от 17.01.2011 г.,
издадено от Директора на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област” – С., с
което на основание чл.416, ал.5 във връзка с чл. 414, ал.1 от Кодекса на труда /КТ/ на
[фирма] е наложена „имуществена санкция” в размер на 2 500 лв. (две хиляди и
петстотин лева) за нарушение на чл.404, ал.1, т.1 от КТ.

Срещу постановеното решение е постъпила касационна жалба от Директора на
Дирекция „Инспекция по труда Софийска област” – С., в която иска решението да
бъде отменено като необосновано и неправилно, поради противоречие с материалния
закон. В съдебно заседание се представлява от юрисконсулт С..

Ответникът по касационна жалба - [фирма], редовно призован, не изпраща
представител. В писмено становище излага съображения за правилност на решението
на СРС и неоснователност на касационната жалба.

Представителят на Софийската градска прокуратура дава заключение за
основателност на касационната жалба.

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр.с чл. 63, ал. 1,

изр. второ ЗАНН и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

Административен съд София – град, IV касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира касационната жалба за неоснователна.

Касационният съд следва да се произнесе по наведените касационни основания. Съгласно разпоредбата на чл. 218, ал. 2 АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН, съдът следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на съдебното решение, предмет на касационна проверка, с материалния закон.

Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу НП № 22-2202495 от 17.01.2011 г., издадено от Директора на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област” – С.. Не е изтекъл срокът на абсолютната погасителна давност за административнонаказателно преследване.

След обсъждане на събраните по делото писмени и гласни доказателства, въззивният съд е възприел за установена следната фактическа обстановка: На 04.12.2010г. на място, и на 15.12.2010г. по документи, инспектори при Д „ИТ”- С. извършили проверка за спазване на трудовото законодателство в обект – производствена база, находяща се в [населено място], [улица], стопанисван от [фирма]. При тази проверка е констатирано, че при предходна проверка за спазване на трудовото законодателство на 01.09.2010 г. е съставен Протокол за извършена проверка, в който били констатирани нарушения, за всяко, от които било дадено предписание и посочен съответен срок за изпълнението му, като в т.9 във връзка с констатирано нарушение е дадено предписание „Да се осигурят всички разклонителни и съединителни връзки на жилата на проводниците и кабелите с изолация, равностойна на изолацията на самите проводници и кабел съгласно чл.200, ал.1, т. 1 от Наредба №7 за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд на работните места и при използване на работно оборудване, във връзка с чл.1672 от Наредба №3/09.06.2004 г. за устройството на електрическите уреди и електропроводни линии” със срок за изпълнение - 10.09.2010 г. и връчен на упълномощено лице. При настоящата последваща проверка по спазване на трудовото законодателство е установено, че така даденото предписание не е изпълнено. За неизпълнението на предписанието по т.9, дадено в протокола за извършена проверка от 01.09.2010г., на 15.12.2010 г. на [фирма], в качеството му на работодател, бил съставен акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № 22-2202495, връчен на същата дата на упълномощено лице. Въз основа на АУАН, на 17.01.2011 г. било издадено процесното НП. Така установената в хода на съдебното следствие пред въззивния съд фактическа обстановка се възприема изцяло от настоящата инстанция. За извършване на проверка на обстоятелствата, отразени в АУАН и в НП, по делото пред СРС са събрани и приети писмени доказателства и гласни доказателствени средства – показанията на актосъставителя С..

Въз основа на така събраните доказателства и установеното от фактическа страна, въззивният съд е направил правни изводи, че са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, накърнили процесуалните права на жалбоподателя, а именно: 1) Нито в НВ, нито в АУАН, е посочена датата на извършване на твърдяното нарушение - 11.09.2010г., след като даденото предписание не е било изпълнено в посочения срок до 10.09.2010г., поради което и АУАН и НП не отговарят на

изискванията на чл.42, т.3 и чл.57, ал.1, т.5 от ЗАНН и 2) От 11.09.2010г., в рамките на 3-те месеца – до 11.12.2010г., включително не е бил съставен АУАН, с което не е спазен преклузивния тримесечен срок по ЗАНН и е нарушена разпоредбата на чл. 34, ал.1, пр.1, алт.1 от ЗАНН, с оглед на което е неприложима разпоредбата на чл. 34, ал.1, пр.1, алт.2 от ЗАНН – за възможността АУАН да бъде съставен и в едногодишен срок от извършване на нарушението. По тези съображения СРС е отменил НП.

Административен съд София - град, IV касационен състав намира, че постановеното от районния съд съдебно решение е валидно, допустимо и правилно и не е налице наведеното от касатора касационно основание за противоречие с материалния закон.

Въззивният съд е постановил съдебния си акт при правилно прилагане на закона. Обосновани и съответни на закона са изводите му за незаконосъобразност на постановлението от една страна заради непосочване на конкретна дата на извършване на нарушението, което е съществен реквизит съгласно чл.57, ал.1, т.5 от ЗАНН и от друга страна за съставяне на акта за установяване на нарушението след изтичане на срока по чл.34, ал.1 от ЗАНН. Датата на извършване на административното нарушение не е точно конкретизирана. Не става ясно коя е според АНО датата на извършване на нарушението – дали това е датата на изтичане на дадения срок на предписанието, или датата на установяване на нарушението, или датата на приключване на проверката. Датата на извършване на административното нарушение е задължителен реквизит, както на АУАН (чл. 42, т.3 от ЗАНН), така и на НП (чл.57, ал.1, т.5 от ЗАНН). Този реквизит е съществен, тъй като е определящ по отношение на преклузивните срокове по чл.34 от ЗАНН. В случая наказаното нарушение се състои в неизпълнение на задължително предписание, скрепено със срок за изпълнение. СРС правилно е възприел, че нарушението е извършено на датата, следваща последната дата от срока, в който е следвало да бъде изпълнено задължителното предписание. Считано от деня следващ дадения срок, щом има неизпълнение на предписанието, е осъществено нарушението по чл.415, ал.1 от КТ, и предвид известният адресат на предписанията, респективно нарушител, то този момент сроковете по чл.34, ал.1 от ЗАНН текат. Предвид даденият срок на това предписание – 10.09.2010г., то при неизпълнението му на 11.09.2010г. от адресата на предписанието, чрез бездействие е извършено нарушение по чл.415, ал.1 от КТ и тримесечният срок по чл.34, ал.1, предл.1, ал.1 от ЗАНН за съставяне на акт за установяване на нарушението, е изтекъл на 11.12.2010г. А АУАН е съставен на 15.12.2010г., което е след изтичане на тримесечния срок по чл.34, ал.1, предл.1 от ЗАНН. На органите на инспекцията по труда, дали предписанието на съответния адресат, е било известно кога изтича срока за изпълнение от негова страна, и е следвало своевременно да организират проверка и съответно при констатирано нарушение надлежно да образуват административно-наказателно производство в тримесечния срок за това. Като не са го сторили са опорочили последвалото производство и така издаденото НП е незаконосъобразно.

По изложените съображения за правилно приложение на закона от СРС, обжалваното решение следва да бъде оставено в сила.

На основание чл.221, ал.1 и ал.2 от АПК, във връзка с чл.63, ал.1, изр.2 от ЗАНН, Административен съд София – град

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 07.03.2012 г. по н.а.х.д. № 21437 /2011 г., на Софийски районен съд, НО, 20 състав, с което е отменено Наказателно постановление № 22-2202495 от 17.01.2011 г., издадено от Директора на Дирекция „Инспекция по труда” – С.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2